

Dar moartea-a fost lovit-o Dumnezeu

In plaiu-luminat, ce nu se vede,
Cu mine-n glas mental, de vorbă stau,
Părinții vin și fiecare șede,
Cu-mbrăcămintea lor, de când erau.

Ei știu în mine, unde e necazul,
Dar nu-l deznoadă, trebuie să-l duc,
Și-n jugul vieții-mi potrivesc grumazul
Și nu mai vreau, povara s-o arunc.

Nu port în mine-orice, în veșnicie,
Ci însumi arcă sunt, pe drumul ceții,
În mine-i neamul meu, o-mpărăție,
Spre unde-i țărmul zorilor vieții.

De-ajuns pe frunte unul să ne-ajungă,
Și prafu-i praf și-n om e Dumnezeu,
Și moartea e zdrobită și nătângă,
Dispare dispărându-se mereu.

Și Lucifer e frânt și scorojit,
Ca împărat și dictator ateu.
Nu a fost om să nu fie lovit,
Dar moartea-a fost lovit-o Dumnezeu.

Gheorghe Gavrilă Copil